

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД

СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД	
Изм. №	4477
13.07	2017 г.

ВИСШИ СЪДЕБЕН СЪВЕТ	
Регистрационен индекс	Дата
ВСС - 9666	13-07-2017

ДО
СЪДИЙСКАТА КОЛЕГИЯ
НА ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

УВАЖАЕМИ ЧЛЕНОВЕ НА ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ,

Приложено, изпращам ви отговори на зададените към мен въпроси във връзка с обявената процедура за избор на Административен ръководител – Председател на Апелативен специализиран наказателен съд.

Приложение: съгласно текста.

С уважение:

ГЕОРГИ УШЕВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД

1000 София, ул. „Черковна“ № 90
тел.: 02/814 05 32, факс: 02/843 03 51

ОТГОВОРИ

от съдия Георги Ушев – кандидат за
административен ръководител на
Апелативен специализиран наказателен съд
на зададени въпроси от
сдружение СПИНОК

Уважаеми господин представляващ сдружението,
Предоставям отговорите на зададените ми от Вас въпроси:

1. Какво е специализираното на двата специализирани наказателни съда и прокуратури, предвид единството в материя и нормативни актове в наказателното и наказателнопроцесуалното право и въпреки Решение №10 от 15 ноември 2011г. на КС по к.д. № 6 от 2011г.?

Специализацията на тези институции е очертана в чл.411а, ал.1 – 6 от НПК и тя обхваща както делата по Глава I от НК, така и престъпните състави за организирана престъпност или имащи връзка с дейността на организираната престъпност. Единството в материята и нормативните актове в наказателното и наказателнопроцесуалното право не изключват специализацията, нито я правят противоконституционна, в който смисъл е именно даденото тълкуване в п. I.1 и п. I.2. на цитираното от Вас решение на КС № 10/15.11.2011 г. по к.д. № 6/2011 г.

2. Може ли създаването на специализираните наказателни съдилища и прокуратури да се приема за израз на безсилие и провал в провеждането на наказателната политика по см. на чл.5, ал.3 и чл.138а, ал.2 от ЗСВ? Как най-общо и концептуално я схващате *de facto* тази политика провеждана от двата специализирани наказателни съда?

Наказателната политика на Държавата се провежда от всички съдилища, разглеждащи наказателни дела, както и от всички органи на съдебната, законодателната и изпълнителната власт, които са оправомощени да изпълняват функции, отразяващи се пряко или непряко върху борбата с престъпността. Създаването на специализираните съдилища и прокуратури е израз на генералната държавническа идея за засилване конкретно на борбата с организираната престъпност, която, като по-специфична и със завишена степен на обществена опасност, изисква разследване и правораздаване, съобразени с тези специфики.

3. С какви аргументи ще отхвърлите критиките, че специализираните наказателни съдилища и прокуратури имат характеристиките на трибунални? С какво са по-специализирани подсъдимите и обвиняемите в тези два съда и прокуратури от останалите такива? Има ли нужда държавата от витрина за реклама на успешно провеждана наказателна политика?

Очевидно е, че с определението „трибунални“ се прави семантична връзка с разбирането за „извънредни“ съдилища. Подобни критики и спорове съществуваша в началото при създаването на Глава XXXI „а“ от НПК, но след произнасянето на Конституционния съд за естеството на специализираните съдилища, същите критики бяха преустановени. Обвиняемите и подсъдимите в специализираните съдилища са привлечени към отговорност за определен кръг от престъпления, подсъдни на тези съдилища и това е разликата им с останалите обвиняеми и подсъдими. Що се касае пак до наказателната политика, нейното успешно провеждане се нуждае от популяризиране, с оглед възпитателно въздействие, повишаване доверието на българското общество в съдебната система и повишаване доверието към българската държава у международните ѝ партньори.

4. Маловажният случай ли е основният проблем за успешна наказателна политика?

Няма как законов институт с установени традиции и полезност да бъде проблем, още по-малко основен. Проблем може да представлява неправилното му приложение, но не и самият институт „маловажен случай“.

5. Вие приемате ли подсъдността на т.нар. корупционни престъпления и защо? Новото административно ръководство на СГС *intuitu personae* ли е мотива за подобна законодателна инициатива или някакви принципи? Моля посочете последните?

Неколкократно съм изразявал становище, че съдиите са длъжни да се съобразят и да прилагат законите, такива каквито бъдат създадени от законодателната власт. Дали определени престъпления ще бъдат разглеждани от едни или други съдилища е въпрос на законодателно, а не на съдебно решение. Смятам за некоректно да коментирам мотивите за законодателна инициатива, нямаща нищо общо с правораздавателната дейност.

6. Наказателното правораздаване ли е фундамента на правосъдието?

Разбира се, че не. Но е онова правораздаване, което привлича повече обществения интерес и генерира по-големи обществени очаквания.

7. Ако хипотетично принесем като жертвен козел видният подсъдим Ценко Чоков, ще ли се решат с подобен акт проблемите в пеналистиката ни и най-вече в публичното управление? Спекулативно ли е съждението, че с наказателната репресия могат да решават най-общо проблемите на лошото публично управление? Използва ли се наказателната репресия и отговорност за решаване на управленски проблеми и не се ли прехвърлят отговорности на и от другите власти към съдебната с подобни шумни казуси и създаване на когнитивни обществени нагласи и очаквания?

За съжаление, действително понякога общественото внимание от други наболели проблеми бива отклонявано чрез „шумни“ съдебни казуси и нерядко съдебната система се третира като отговорна за всички проблеми или недобри управленски решения. Последните не се решават с наказателна репресия и в този контекст, обратното съждение, намирам за спекулативно. Нито едно отделно дело, само за себе си, не може да преодолее дефицитите в публичното управление, но качествено решените казуси – независимо дали са приключили с осъдителен или оправдателен съдебен акт, са признак на добро правосъдие.

8. Има ли нужда България от Сметна палата със съдебни функции?
Становището ми е отрицателно.

9. Следва ли разрешенията за СРС да се издават от наказателни, а не от граждански съдии /в контекста на такива от един екзам-председател на СГС и на друг, и от скоро, емблематичен казус от Варна, а и не само/?

По-скоро да. Това би създавало по-големи гаранции за правилната преценка при издаване на разрешенията, но ако се въведе подобно изискване, ще следва да се преоцени изискването за длъжността на издаващия (председател или заместник-председател), защото съчетаването им не винаги е възможно.

10. Колко са присъдите и в двата специализирани наказателни съда по глава първа от особената част на НК?

Специализираният наказателен съд е постановил една присъда по глава първа от особената част на НК. В момента в съда се разглеждат още три дела по тази глава.

11. Има ли нужда наказателния процес от обществения обвинител и от обществения защитник?

Няма нужда.

12. В професионалната си практика да сте се сблъскали или да ви е известно за готвен ОА свързан със специализираното търговско дружество за банкова приватизация „Банкова консолидационна компания“ АД? Известна ли ви е стойността на публичните активи приватизирани от „БКК“ АД – спрямо всички останали такива на държавата, а и на общините? Как се придържате в правораздавателната си дейност към принципите *De minimis non curat lex* и *Follow the Money*?

В първата част на въпроса – отговорът ми е, че не ми е известно и не съм се сблъскавал.

С принципът „*De minimis non curat lex*“, ако бъде разглеждан в светлината на чл.9 или чл.93, т.9 от НК, съм се съобразявал чрез стриктното спазване на нормативноустановените критерии за прилагането на тези разпоредби, а „*Follow the money*“ не е мой принцип, нито в правораздаването, нито в живота.

13. Намирате ли че, допускането на чужда собственост върху национални телевизии (лицензирани по чл.110, ал.1, т.5 от Закона за радиото и телевизията), както и на повечето банки, е непремерено поет риск със заплахи за суверенитета и националната сигурност? Има ли от „добре нахранени журналисти“ дифамационна фиксация върху ключови фигури в съдебната власт?

Чуждестранното финансово участие, когато е законово допустимо, не може и няма как да се нарече „непремерено поет риск със заплахи“ за суверенитета и националната сигурност. Ако съществуват данни за подобни явления, те следва да бъдат проверявани внимателно и задълбочено за всеки конкретен случай.

14. Има ли връзка между право и религия и по какво са правоприлагали кадиите в българските земи преди по-малко от два века, и в продължение на поне два пъти повече от два века?

Има дотолкова, доколкото една голяма част от религиозните правила и принципи, впоследствие са намерили място в правни норми. Общеизвестен факт е, че кадиите в българските земи са били представители на съдебно-административната система в Османската

империя, правораздавали са за обикновените поданици и като шериятски орган, са правоприлагали по шерията.

15. Има ли симония и съдебни индулгенции в юрисдикцията на двата специализирани наказателни съда?

Не съм запознат да има.

16. Намирате ли за приемлив и допустим критерий за оценка на правораздаването (включително, а и най-вече на обвинението) – броя постановени осъдителни присъди, спрямо оправдателните?

Критерият „брой осъдителни присъди спрямо оправдателните“, е приемлив и допустим за съдебната система, но не досежно дейността на съдилищата, а досежно дейността на прокуратурите в България, защото е обективен показател за качество на обвинителните актове.

17. Допустимо ли е атестацията и оценката на съдия да се базира върху „опорния критерий“ – отменени от горната инстанция актове /при съществуващата правна система, традиции, манталитет и т.н./?

Допустимо е и е необходимо. Критерият „отменени съдебни актове“ е важен за съдийското атестиране. При всяка отмяна, атестационната комисия изследва на какви причини се дължи и ги взема предвид в решението си при определянето на общата атестационна оценка.

18. Колко случаи във вашата практика имате, когато прокурорът в зала заявява, че не поддържа обвинението?

Не мога да посоча точния брой. Имало е такива случаи.

19. Съществува ли кадрова матрица на растежа в наказателното правораздаване в следната възходяща последователност: *оперативен работник-следовател-прокурор-съдия*?

Подобни случаи на кадрово израстване съществуват, но не са толкова масови и повторяеми, за да бъдат наречени „кадрова матрица“. Освен това не намирам нищо негативно в желанието за кадрово развигие на юристите като цяло и смятам, че то трябва да бъде стимулирано.

С уважение:

Георги Ушев